

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.720/2011/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Szendrei Éva ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Kóczy Miklós ügyvéd által képviselt I. r., II. r. és III. r. alperesek ellen közös tulajdon megszüntetése iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság (Gyulai Törvényszék) 2011. október 19. napján kelt 5.P.20.289/2010/22. számú ítélete ellen a felperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben** és akként **változtatja meg**, hogy kötelezi a II. és III. r. alpereseket, hogy 15 napon belül külön-külön fizessenek meg a felperesnek 1 625 000-1 625 000(egymillió-hatszázhuszonötezer-egymillióhatszázhuszonötezer) Ft-ot.

A felperes perköltség fizetésre kötelezését mellőzi és megállapítja, hogy a peres felek az elsőfokú eljárással kapcsolatos költségeiket maguk viselik.

A felperes által fizetendő eljárási illeték összegét 388 800 (háromszáznyolcvannyolc-ezer-nyolcszáz) Ft-ra leszállítja, és megállapítja, hogy a fennmaradó 360 000 (háromszázhatvanezer) Ft eljárási illetékből a II. és a III. r. alperesek külön-külön 180 000 - 180 000 (egyszáznyolcvanezer-egyszáznyolcvanezer) Ft-ot kötelesek megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 10 000 (tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. és III. r. alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek személyenként 50 000 - 50 000 (ötvenezer-ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett másodfokú eljárási illetékből a felperes 92 400 (kilencvenkettőezer-négyszáz) Ft-ot, a II. és a III. r. alperesek külön-külön 97 500 - 97 500 (kilencvenhétezer-ötszáz - kilencvenhétezer-ötszáz) Ft-ot kötelesek megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az I. r. alperes a felperes volt házastársa, a II. és a III. r. alperes az I. r. alperes jelenlegi házastársától született gyermekei. A felperes és az I. r. alperes 1973-ban kötöttek házasságot, amelyből két gyermekük született. Az I. r. alperes különvagyont képezte az 1970-ben a nagyszüleitől ajándékba kapott **(település neve, ingatlan 1. hrsz.-a)** alatti ingatlan. A házastársak az itt található vályogházat elbontották és a helyén lakóházat építettek, az ingatlan azonban az építkezést követően is az I. r. alperes kizárólagos tulajdonaként szerepelt az ingatlan-nyilvántartásban.

A felperes és az I. r. alperes házasságát a Szarvasi Városi Bíróság 3.P.20.251/1986/6. számú, 1986. december 11-én jogerőre emelkedett ítéletével felbontotta és rendelkezett - egyebek mellett - a per tárgyát képező **(település neve, ingatlan 1. címe)** szám alatti lakóház megosztott használatáról. A felperes az ingatlanból 1987. márciusában a közös gyermekekkel együtt elköltözött, s ezt követően az 1987. május 4. napján kelt adásvételi szerződéssel megvásárolta a **(település neve, ingatlan 2. hrsz.-a)** alatt felvett ingatlant 330 000 Ft vételárért.

A perbeli **(település neve, ingatlan 1. címe)** szám alatti lakóházat a felperes elköltözése óta az I. r. alperes használja családjával, ott időközben jelentős beruházásokat végzett, majd 1997. októberében az ingatlant $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban a II. és a III. r. alpereseknek ajándékozta holtig tartó haszonélvezeti jogának fenntartása mellett.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen a per tárgyát képező ingatlanból őt megillető tulajdoni hányad ellenértékéért 4 550 000 Ft, valamint 2004. augusztus 01. napjától kezdődően a közös tulajdon megszűntetéséig összesen 1 013 740 Ft összegű többlethasználati díj megfizetésére. Keresete indokaként előadta, az I. r. alperes különvagyont képező telekingatlanon a házassági életközösség fennállása alatt közösen építkeztek, ezért a felépítmény $\frac{1}{2}$ arányban a tulajdonát képezi, így azt az I. r. alperes a II. és III. r. alperesekre nem ruházhatta volna át. Erre figyelemmel az ajándékozási szerződés az ingatlan-nyilvántartáson kívül szerzett tulajdoni hányadát illetően semmis. Hivatkozott arra, hogy igénye tulajdoni igény, amely nem évül el. Állította, hogy az ingatlant az I. r. alperes magatartása miatt kényszerült elhagyni, így a többlethasználati díj megilleti.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezésük szerint a házastársi közös vagyont a felperes és az I. r. alperes megosztotta oly módon, hogy a 360

000 Ft értékű beruházás fele részét, azaz 180 000 Ft-ot az I. r. alperes a felperes részére megfizette. Álláspontjuk szerint a felperes ingatlanból való elköltözése is ezt igazolja. A bontóper során ugyanis a felperes arra az esetre vállalta a közös ingatlan elhagyását, amennyiben az I. r. alperes a házastársi közös vagyonból ráeső részt magához váltja. Ezen felül vitatták a felperes által megjelölt tulajdoni hányad nagyságát arra figyelemmel, hogy az építkezéshez az I. r. alperes különvagyonát képező építőanyagok is felhasználásra kerültek. Hivatkoztak a felperesi követelés elévülésére is.

A többlethasználati díj iránti igény elutasítását kérték, kiemelve, hogy a felperes az ingatlant önként hagyta el, a tulajdoni hányadához igazodó megváltási árat megkapta.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás eredményeként hozott ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest az alperesek, mint egyetemleges jogosultak javára 352 000 Ft, továbbá személyenként 30 000 Ft perköltség, valamint az állam részére 374 400 Ft elsőfokú és ugyanilyen összegű fellebbezési eljárási illeték megfizetésére. Határozata indokolása szerint a felperes a Csjt. 27. § (1) bekezdésében foglaltak szerint kérheti tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését, annak megállapításához azonban, hogy a felépítmény milyen arányban képezi a felperes és az I. r. alperes közös tulajdonát, szükséges annak tisztázása is, hogy az I. r. alperes a felépítmény létrehozásához milyen arányban járult hozzá a különvagyonával. Az e körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a különvagyon körének, értékének tisztázása eredménytelen maradt, a perben meghallgatott tanúk az építkezés óta eltelt hosszú időre tekintettel értékelhető tanúvallomást tenni nem tudtak, ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felépítmény a felperes és az I. r. alperes egymás között egyenlő arányú közös tulajdonát képezte. A felperes azonban nem kérheti tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését, miután a volt házastársak az életközösség megszakadását követően a házastársi közös vagyonukat megosztották, egymással elszámoltak, így a felperes további vagyoni igényt az I. r. alperessel szemben nem támaszthat. Kiemelte, a felperes röviddel az érintett ingatlanból való elköltözését követően 330 000 Ft-ért lakóházat vásárolt, a vételárnak a szüleitől ajándékba kapott 200 000 Ft-on felüli része fedezetéül - más forrás igazolásának hiányában - a házastársi közös vagyon megosztásából őt megillető összeg szolgálhatott. Nem fogadta el a felperes állítását, miszerint a vételár különbözetet az édesanyjától kölcsönként kapta, ezzel szemben a közös vagyon megosztása bizonyítékának tekintette **(tanú 1., 2. neve)** tanúvallomását, akik szerint az I. r. alperesnek szándékában állt a motorkerékpárját és gépkocsiját eladni, a vételárból a felperes vagyoni igényét kielégíteni. Bizonyítottanak ítélte, hogy a felperes és az I. r. alperes között a közös vagyon megosztására irányuló szerződés szóban, illetve ráutaló magatartással létrejött, annak érvényességét az írásbeliség hiánya nem érintette, s miután a felperes a neki járó megváltási árhoz hozzájutott, így a további vagyoni igénye megalapozatlan.

A felperes többlethasználati díj iránti igényét arra hivatkozással utasította el, hogy az ingatlannal kapcsolatban tulajdoni igénye a keresettel érintett időszakban már nem lehetett, így az ingatlan használata sem illette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatása, a módosított kereseti kérelemnek helyt adó döntés meghozatala iránt. Változatlanul vitatta, hogy az I. r. alperessel a házastársi közös vagyonuk megosztásra került volna, illetve, hogy ennek kapcsán egymással teljes körűen elszámoltak. Hangsúlyozta, az ingatlant az I. r. alperes magtartása miatt volt kénytelen elhagyni, távozása nem volt önkéntes, abból a körülményből pedig, hogy az ingatlanból elköltözött, nem lehet következtetni arra, hogy ezzel egyidejűleg a tulajdoni illetősége megváltására is sor került. Változatlanul állította, hogy az általa 1987. májusban vásárolt ingatlan vételárának fedezete részben az öröksége, részben az édesanyjától kölcsönként kapott pénzösszeg volt, tagadta, hogy a 200 000 Ft-on felüli vételárrész az I. r. alperestől származó megváltási ár lenne. **(tanú 1., 2. neve)** tanúk vallomása ez utóbbi I. r. alperesi állítás alátámasztására nem alkalmas, az előbbi tanú ugyanis információit az I. r. alperestől szerezte, az utóbbi tanú pedig az ingatlan vásárlása időpontjában mindössze 12 éves volt, így nyilatkozatukra tényállás nem alapítható. Miután az I. r. alperes a perben nem bizonyította sikerrel sem a házastársi közös vagyon megosztását, sem azt, hogy a perbeli ingatlan felépítéskor különvagyonai építőanyagai felhasználásra kerültek, ezért a keresetben foglaltak teljesítésének jogszabályi akadálya nem lehet.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, az általuk az elsőfokú eljárásban kifejtett ténybeli és jogai indokaikat fenntartva.

A fellebbezés **részben alapos.**

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt az I. r. alperes által sem vitatott tényt, hogy a volt házaspár az életközösségük fennállása alatt az I. r. alperes különvagyonát képező telekingatlanon közös beruházások eredményeként felépítményt létesítettek, e közös építkezés folytán közös tulajdon keletkezett, azaz a felperes az ingatlanon - ingatlan-nyilvántartáson kívül - tulajdonjogot szerzett. A felperest megillető eszmei hányad mértékét azonban az elsőfokú bíróság nem határozta meg, elfogadta ugyanis az I. r. alperes állítását, nevezetesen, hogy az életközösség megszakadásának időpontjában, illetve azt követően a volt házastársak egymással elszámoltak, az I. r. alperes a felperest megillető tulajdoni hányadnak megfelelő értéket részére megtérítette, így a felperes további igényérvényesítése alaptalan. Az ítélet táblája azonban nem osztja a fenti érvelést. Kétségtelen, hogy a volt házaspár házasságának felbontása óta igen hosszú idő telt el, és az a körülmény, hogy a felperes az utóbbi közel 25 évben tulajdoni igényét nem érvényesítette, esetlegesen utalhat arra, hogy a felek közötti elszámolás valóban megtörtént. Ennek tényét azonban az I. r. alperesnek kellett a perben bizonyítania (Pp. 164. § (1) bekezdés). A perben felhozott bizonyítékok viszont sem külön-külön, sem azokat összességükben értékelve nem bizonyultak alkalmasnak az

I. r. alperesi állítás alátámasztására. Az I. r. alperes ugyanis **(tanú 1., 2. neve)** tanúvallomásával kívánta igazolni, hogy a gépkocsija, illetve a motorja eladási árából fizette ki a felperesnek járó megváltási árat, a tanúknak azonban nem volt ismeretük arról, hogy e vagyontárgyak értékesítése valóban megtörtént-e, a befolyt vételár megfelelő fedezetül szolgált-e a felperesnek járó összeg kiegyenlítésére, emellett a pénz állítólagos

átadásakor sem voltak jelen. Ebből következően vallomásuk akkor sem lenne az I. r. alperes előadásának megerősítésére alkalmas, ha az I. r. alperes a fenti ingóságok értékesítését egyéb bizonyítékokkal sikerrel igazolta volna. Megjegyzendő - ahogyan erre a felperes helytállóan hivatkozott - az érintett időszakban (**tanú 2. neve**) tanú kiskorú volt, így a házastársak vagyoni jogi megállapodásának tartalmáról ez okból sem lehettek információi, azt a felek nyilvánvalóan nem osztották meg vele, így tanúvallomása e tekintetben nem értékelhető.

Tévesen hivatkozik az I. r. alperes arra is, hogy a felperes ingatlanból való távozása az egymás közötti elszámolás megtörténtét támasztja alá. Kétségtelen, hogy a házasság felbontása iránt folyamatban volt eljárás során a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy amennyiben az I. r. alperes az ingatlanból őt megillető tulajdoni hányad után járó megváltási árat teljesíti, úgy az ingatlanból elköltözik. Ebből azonban nem következik az, hogy a felperes az ingatlanból arra figyelemmel távozott, mert a követelése valójában kiegyenlítést is nyert. Nem helytálló az I. r. alperesnek az a fellebbezési eljárás során kifejtett érvelése, miszerint a felperes a fenti nyilatkozata olyan, a Ptk. 211. §-a szerinti ajánlatnak minősül, amelyhez kötve van. Ellenkezőleg a felperes - a fentebb kifejtettek szerint - arra tett ajánlatot, hogy amennyiben az őt megillető megváltási árat megkapja, úgy hajlandó az ingatlanból elköltözni, így az I. r. alperes csak akkor követelhetne volna a felperes távozását, ha a megváltási ár teljesítését maga ajánlja fel. Ezt azonban az I. r. alperes nem igazolta, a tanúvallomások a már kifejtettek szerint nem alkalmasak a megváltási ár teljesítésének igazolására.

A felperes ugyanakkor elfogadható indokát adta elköltözésének, hiszen a házasság felbontását követően - I. r. alperes által sem vitatottan - rendszeresen a perbeli ingatlanban tartózkodott a II. és III. r. alperesek édesanyja, ami kétségtelenül számos konfliktus forrásává vált, emiatt a felperes és az I. r. alperes kapcsolata is nagymértékben megromlott. Így a felperes a saját és az akkor még kiskorú gyermekei nyugalmanak biztosítása érdekében érthető módon az önálló életkörülmények és egzisztencia megteremtésére törekedett, erre reális anyagi lehetősége is volt, még akkor is, ha az I. r. alperes az általa állított összeget részére nem fizette meg. Tény ugyanis, hogy a felperes szüleinek egyedüli gyermeke volt, így természetes, hogy édesanyja anyagilag is segítséget nyújtott lánya házassága felbontása utáni életkezdéséhez. A felperes az önálló ingatlan megszerzéséhez kellő anyagi fedezettel is rendelkezett, hiszen a periratokból kitűnően édesapja a házasság felbontásához közeli időpontban hunyt el, a felperes pedig a hagyatékából 200 000 Ft-hoz jutott hozzá. Emellett az I. r. alperes által sem vitatottan a felperes édesanyja értékesítette elhunyt házastársa fuvareszközeit, lovait, így mindezeket

egybevetve a felperes a 330 000 Ft értékű ingatlan vételárát az őt megillető megváltási ár teljesítésének hiányában is finanszírozni tudta. Lényeges ugyanakkor az is, hogy nem a felperesnek kellett bizonyítani a perben az általa vásárolt ingatlan vételárának forrását, hanem az I. r. alperest terhelte annak kétséget kizáró bizonyítása, hogy a felperesnek az ingatlanból járó megváltási árat maradéktalanul kiegyenlítette. Elfogadható az a felperesi érvelés, hogy az édesanyja által részére nyújtott kölcsön kapcsán szerződéskötésre, annak írásba foglalására nem került sor, ez a szoros és közeli családi kapcsolatra

tekintettel nem volt elvárható, ellenben életszerűtlen, hogy az I. r. alperes úgy fizetett ki egy jelentős összeget az állítása szerint ekkor már vele rossz viszonyban levő volt házastársának, hogy a pénz átadásáról okirat nem készült. Így az a körülmény, hogy a megváltási ár teljesítése kapcsán tett I. r. alperesi állítás bizonyíthatatlan maradt, saját mulasztásának következménye, amit maga köteles viselni.

Az I. r. alperes nyomatékosan hivatkozott az idő múlására utalva a felperesi követelés elévülésére. Érvelése azonban téves, ennek kapcsán az ítéltábla vissza a hatályon kívül helyező végzésében részletesen kifejtett indokaira. A felperes a perben egyebekben azzal magyarázta igényérvényesítése elhúzódását, miszerint el akarta kerülni a további konfliktusok kialakulását, emellett abban bízott, hogy az ingatlant gyermekei fogják örökölni, amely miatt szükségtelennek érezte tulajdonjoga perbeli érvényesítését. Mindennek azonban a per elbírálása szempontjából nincs jelentősége, miután a felperes igénye tulajdoni igény, s mint ilyen, a Ptk. 115. § (1) bekezdése szerint nem évül el, azt a felperes határidő nélkül érvényesítheti, azaz az idő múlása követelését nem teszi megalapozatlanná.

Miután a fentebb kifejtettek szerint az I. r. alperes nem bizonyította, hogy az ingatlan kapcsán volt házastársával elszámolt és az őt megillető megváltási árat megfizette, így vizsgálni kellett, hogy a felek az ingatlanon milyen tulajdoni arányokat szereztek, ehhez mérten a felperes milyen összegű megváltási árra tarthat igényt. Ennek megállapításához szükséges lenne annak meghatározása, hogy milyen értéket képviselt az ingatlan annak megszerzése időpontjában, ehhez képest külön kell meghatározni a felépítmény műszaki bekerülési költségét, továbbá a nem vitásan az I. r. alperes tulajdonát képező telekingatlan értékét. Ezek az adatok azonban nem ismertek, utóbb már nincs is reális esély azok meghatározására, miután a szakértő sem tud a korabeli ár- és értékviszonyok pontos ismerete nélkül a fentiekre nyilatkozni, ezért a felperes tulajdoni hányada, illetve a megváltási ár meghatározása érdekében a jelenlegi forgalmi értéket kell kiindulópontnak tekinteni. A szakértő a telket és a felépítményeket is magában foglaló ingatlan egészének forgalmi értékét 10 000 000 Ft-ra tette, ebből az életközösség megszakadása után kizárólag az I. r. alperes által végzett, ezáltal javára figyelembe vehető beruházások folytán előállott értéknövekedés 2 000 000 Ft-ban határozható meg. Az ingatlan telke nem vitásan az I. r. alperes különvagyonára, annak forgalmi értéke 1 500 000 Ft, így a közös vagyona eső tulajdoni hányad értéke 6 500 000 Ft-ban határozható meg, így a felperes ennek felére, azaz 3 250 000 Ft-ra tarthat igényt, közös tulajdon megszüntetése címén (Csjt. 27. § (1) bekezdés, Ptk. 148. § (2) bekezdés). Miután az ingatlant az I. r.

alperes a gyermekeinek ajándékozta, így a tulajdonjog ingatlan-nyilvántartási bejegyzése folytán az ingatlan tulajdonosai a II. és III. r. alperesek, ezért a felperes a tulajdonjog megállapítása és a közös tulajdon megszüntetése iránti igényeit nem volt házastársával, hanem a fenti alperesekkel szemben érvényesítheti. Erre figyelemmel az ítéltábla a II. és III. r. alpereseket kötelezte a rendelkező részben írt mértékű megváltási ár megfizetésére.

A felperes fellebbezésében a módosított keresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérte, azaz fenntartotta a többlethasználati díj iránti igényét, amelyet az ítéltábla megalapozatlannak ítélt. A Ptk. 140. § (1) bekezdésén és 141. §-án alapuló következetes ítélkezési gyakorlat szerint a tulajdonostársnak elsődlegesen a közös tulajdonú ingatlan birtoklására és használatára van joga, pénzbeli térítést csak akkor követelhet, ha a tulajdonjogából fakadó használati jogosultság gyakorlására nincs módja a tulajdonostársával kötött megállapodás, vagy a bíróság döntése miatt, illetve, ha a tulajdonostárs attól elzárja (BH. 1997/478., BH. 1994/2047/I.). Tény, hogy a felperes az életközösség megszakadását követően a kialakult konfliktusokra figyelemmel a perbeli ingatlanból elköltözött, majd ezt követően évtizedeken keresztül nem tartott igényt annak használatára. A felperes a bíróság döntése alapján jogosult volt az ingatlan használatára, arra ellenben nincs peradat, hogy az I. r. alperes megakadályozta volna az ingatlanba való visszatérését. A felperes önálló életvitelt alakított ki, ingatlant vásárolt, amelyben saját, és gyermekei elhelyezését megoldotta, magatartása arra utal, hogy az ingatlan használatával végleg fel kívánt hagyni, nem tett kísérletet az ismételt birtokbavételre. Ilyen körülmények között használati díjra megalapozottan nem tarthat igényt, ezért annak elutasításáról az elsőfokú bíróság jogszerűen döntött.

Az elsőfokú eljárás pertárgyértéke alapján felmerült elsőfokú eljárási illeték összege - az alap és megismételt eljárásra tekintettel - 748 800 Ft, amelyből a felperes köteles viselni a megalapozatlannak bizonyult többlethasználati díj iránti igényéhez kapcsolódó eljárási illetéket (28 800 Ft), míg a fennmaradó eljárási illeték viselésére a felperes, valamint a II. és III. r. alperesek - utóbbiak mint az ingatlan tulajdonosai - az 1/2008. (V. 19.) PK. vélemény VIII. g) pontja alapján egyenlő arányban kötelesek (1990. évi XCIII. tv. 73. § (4) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) 13. § (2), 15. § (1) és (2) bekezdés). A tulajdonjog megállapítása iránti kereseti kérelem kapcsán az érintett peres felek pernyertessége-pervesztessége közel azonos arányúnak tekinthető, míg a közös tulajdon megszüntetéséhez kapcsolódó költségviselésre a hivatkozott 1/2008. PK. vélemény VIII. g) pontja alkalmazandó, így a peres felek az ehhez kapcsolódóan az elsőfokú eljárásban felmerült költségeik viselésére maguk kötelesek.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A felperes a használati díj iránti igényét az I. r. alperessel szemben érvényesítette, ennek kapcsán pervesztés lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján köteles az I. r. alperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére.

A tulajdonjog megállapításához, valamint a közös tulajdon megszüntetéséhez kapcsolódó felperesi fellebbezés túlnyomó részben megalapozottnak bizonyult, ezért a II. és III. r

alperes a fentebb hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján köteles viselni a felperes ezen igényeihez kapcsolódó fellebbezési eljárási költséget.

A fellebbezési pertárgyérték alapján felmerült másodfokú eljárási illeték összege 287 400 Ft, amelyből a fentebb kifejtett elvek alapján a felperes 92 400.- Ft, míg a II. és III alperesek személyenként 97 500.- Ft eljárási illeték megfizetésére kötelesek a Pp. 81. § (1) bekezdése és az 1990. évi XCIII. tv. 73. § (4) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése, 15. § (1) és (2) bekezdése alapján.

Szeged, 2012. március 13.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró